

Arrest

nr. 347 972 van 4 juni 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. DAEM
Leiestraat 4
8560 WEVELGEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 30 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 19 augustus 2025 tot weigering van machtiging tot verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 3 oktober 2025 met refertenummer 132317.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die *loco* advocaat F. DAEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaat T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 11 juli 2025 dient verzoekende partij een eerste aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Deze aanvraag is op dezelfde dag negatief afgesloten middels een beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf. Tegen deze beslissing dient verzoekende partij geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.2 Op 13 augustus 2025 dient verzoekende partij een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Ook deze aanvraag wordt negatief afgesloten.

Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Mijnheer

naam : P.
voornaam : V.
geboortedatum : 19.07.2001
geboorteplaats: I. F. (O.)
nationaliteit : Oekraïne

Krachtens artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de wet), wordt u geen machtiging tot verblijf toegekend, om volgende redenen:

Op 11.07.2025 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een eerste aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bij de registratie van uw aanvraag werd u in gelegenheid gesteld alle relevante elementen aan te dragen. U legde volgende documenten voor: uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° FZ061223 – geldig van 02.07.2020 tot 02.07.2030).

In het kader van deze aanvraag verklaarde u over een geldige Poolse verblijfstitel te beschikken, geldig tot maart 2026. U kon deze verblijfstitel echter niet voorleggen. De gegevens op pagina 10 van uw biometrisch paspoort bevestigden de aanvraag van een Poolse verblijfstitel op 27.12.2023.

Deze aanvraag is echter op 11.07.2025 negatief afgesloten middels een beslissing tot weigering van de machtiging tot verblijf. U diende tegen deze beslissing geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bijgevolg is deze beslissing definitief geworden.

Op 13.08.2025 deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) een tweede aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf naar aanleiding van het uitvoeringsbesluit (EU) 2022/382. Bij de registratie van uw aanvraag werd u in gelegenheid gesteld alle relevante elementen aan te dragen. U legde volgende documenten voor: uw Oekraïens biometrisch paspoort (N° FZ061223 – geldig van 02.07.2020 tot 02.07.2030) en een document van de Poolse autoriteiten in verband met uw aanvraag tot annulering van uw Poolse verblijfstitel.

U verklaarde bij uw eerste aanvraag tot tijdelijke bescherming te beschikken over een geldige Poolse verblijfstitel, geldig tot maart 2026. U verklaarde deze verblijfstitel geannuleerd te hebben. U kon echter enkel een document voorleggen betreffende de aanvraag tot annulering van uw Poolse verblijfstitel. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat uw verblijfstitel effectief werd geannuleerd.

In het kader van deze aanvraag hebt u verklaard dat u geen in België verblijvende gezinsleden hebt.. Bijgevolg houdt deze beslissing geen schending in van artikel 8 EVRM.

Tevens verklaarde u op geen enkel ogenblik tijdens de procedure medische problemen te ervaren. Deze beslissing houdt bijgevolg ook geen schending in van artikel 3 EVRM.

Gelet op het feit dat U reeds gemachtigd bent tot verblijf in een andere Lidstaat van de Europese Unie die verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen, wordt u in toepassing van artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2°, van de wet, geen machtiging tot verblijf toegekend."

1.3 Op 30 september 2025 legt verzoekende partij een verzoekschrift neer ter griffie houdende een vordering tot nietigverklaring.

2. Over de rechtspleging

2.1 Artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet schrijft voor dat verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad stelt vast dat verwerende partij geen nota met opmerkingen heeft ingediend.

2.2 Verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

2.3 Partijen werden gehoord op de zitting van 24 april 2026.

2.4 Wanneer de Raad met toepassing van artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet uitspraak doet als annulatierechter, is zijn jurisdictionele toetsing in beginsel beperkt tot de aangevoerde middelen. De Raad vermag ambtshalve geen middelen op te werpen die niet van openbare orde zijn.

3. Voor wat de vordering tot nietigverklaring betreft

3.1 In het enig middel voert verzoekende partij de schending aan van artikel 11 van Richtlijn 2001/55/EG, van artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 en artikel 57/30 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikel 20 van het Handvest van grondrechten van de EU (hierna: het EU-handvest), van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht.

Dit middel wordt als volgt uiteen gezet:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL:

Schending van artikel 11 van Richtlijn 2001/55/EG, Artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 en artikel 57/30 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna “Vreemdelingenwet”), van de artikel 20 van het Handvest van grondrechten van de EU, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, de algemene motiveringsplicht.

I. Richtlijn 2001/55/EG en Uitvoeringsbesluit 2022/382

5. Artikel 1 van Richtlijn 2001/55/EG bepaalt dat deze richtlijn de minimumnormen vastlegt voor het verlenen van tijdelijke bescherming in geval van massale toestroom van ontheemden die niet naar hun land van oorsprong kunnen terugkeren.

Artikel 2, c) van Richtlijn 2001/55/EG definieert het begrip ‘ontheemden’:

“onderdanen van derde landen of staatlozen die hun land of regio van oorsprong hebben moeten verlaten of geëvacueerd zijn, met name ingevolge een verzoek van internationale organisaties, en wier terugkeer onder veilige en duurzame omstandigheden onmogelijk is gezien de situatie in dat land en die eventueel kunnen vallen onder de toepassing van artikel 1A van het Verdrag van Genève of andere internationale of nationale instrumenten van internationale bescherming, in het bijzonder:

- i) personen die uit door een gewapend conflict of inheems geweld getroffen gebieden hebben moeten vluchten;*
- ii) personen die ernstig gevaar lopen op dan wel slachtoffer zijn geweest van systematische of algemene schending van de mensenrechten;”*

Artikel 5 van de Richtlijn voorziet dat de Raad bij uitvoeringsbesluit de categorieën van ontheemden aanwijst die tijdelijke bescherming genieten.

Artikel 11 van de Richtlijn bepaalt het volgende:

“Een lidstaat neemt een persoon die op zijn grondgebied tijdelijke bescherming geniet terug indien de persoon in kwestie tijdens de periode die door het besluit van de Raad zoals bedoeld in artikel 5 wordt bestreken, zonder toestemming op het grondgebied van een andere lidstaat verblijft of daar tracht binnen te komen. De lidstaten kunnen op basis van een bilaterale overeenkomst besluiten dat deze bepaling niet van toepassing is.”

Deze bepaling voorziet dat een lidstaat een persoon de tijdelijke bescherming kan weigeren indien die persoon al in een andere lidstaat tijdelijke bescherming geniet.

6. Artikel 2 van Uitvoeringsbesluit 2022/382 van 4 maart 2022 bepaalt aan welke voorwaarden Oekraïense onderdanen moeten voldoen om tijdelijke bescherming te krijgen:

1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

- a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;
- b) staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;
- c) gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen.

2. De lidstaten passen dit besluit of passende bescherming uit hoofde van hun eigen nationale recht toe op staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die kunnen aantonen dat zij vóór 24 februari 2022 legaal in Oekraïne verbleven op basis van een geldige permanente verblijfsvergunning die overeenkomstig Oekraïens recht is afgegeven, en die niet in staat zijn in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong terug te keren.

3. Overeenkomstig artikel 7 van Richtlijn 2001/55/EG kunnen de lidstaten dit besluit ook toepassen op andere personen, onder wie staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne, die legaal in Oekraïne verbleven en die niet in veilige en duurzame omstandigheden naar hun land of regio van oorsprong kunnen terugkeren.

4. Voor de toepassing van lid 1, punt c), worden de volgende personen geacht deel uit te maken van een gezin, voor zover het gezin vóór 24 februari 2022 reeds in Oekraïne een gezin was en in Oekraïne verbleef:

- a) de huwelijkspartner van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of diens niet-gehuwde partner met wie een duurzame relatie wordt onderhouden, indien in de wetgeving of in de praktijk van de betrokken lidstaat niet-gehuwde en gehuwde paren op een vergelijkbare manier worden behandeld volgens het vreemdelingenrecht van die lidstaat;
- b) de minderjarige ongehuwde kinderen van een in lid 1, punt a) of punt b), bedoelde persoon of van diens huwelijkspartner, zonder dat er onderscheid wordt gemaakt tussen kinderen die binnen of buiten het huwelijk zijn geboren of geadopteerde kinderen;
- c) andere naaste familieleden die met het gezin samenwoonden ten tijde van de omstandigheden rond de massale toestroom van ontheemden, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels afhankelijk waren van een in lid 1, punt a) of punt b), genoemde persoon.

Overweging 15 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 bepaalt dat de lidstaten overeengekomen zijn artikel 11 van de Richtlijn niet te zullen toepassen.

7. Conform vaste rechtspraak van het Hof van Justitie (Van Duyn, C-41/74; Becker, C8/81) hebben bepalingen van een richtlijn rechtstreekse werking wanneer:

- De bepalingen duidelijk, nauwkeurig en onvoorwaardelijk zijn;
- De omzettingstermijn is verstreken;
- De lidstaat de richtlijn niet, niet correct of niet volledig heeft omgezet;
- Een individu zich tegenover de staat kan beroepen op de bepaling.

Dat is in casu het geval.

Richtlijn 2001/55/EG is omgezet in de Vreemdelingenwet (artikel 57/29 e.v. van de Vreemdelingenwet).

De richtlijn is niet correct omgezet in de Belgische Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan zich aldus rechtstreeks beroepen op de bepalingen uit de Richtlijn, in het bijzonder op artikel 11 van die Richtlijn.

II. Onverenigbaarheid tussen artikel 57/30, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet met Richtlijn 2001/55/EG

8. Artikel 57/30, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de tijdelijke bescherming kan worden geweigerd indien de vreemdeling reeds een machtiging tot verblijf heeft gekregen van een andere lidstaat die het uitvoeringsbesluit toepast.

Deze bepaling vindt geen steun in Richtlijn 2001/55/EG noch in het Uitvoeringsbesluit en reikt verder dan artikel 11 van de Richtlijn.

De Vreemdelingenwet voorziet bijgevolg in een weigeringsgrond die niet is voorzien in het Unierecht, met name in Richtlijn 2001/55/EG en Uitvoeringsbesluit 2022/382.

De omzetting van de Richtlijn in de Belgische Vreemdelingenwet schendt beginsel van richtlijnconforme omzetting, hetgeen inhoudt dat lidstaten geen bepalingen mogen aannemen die de rechten van de betrokkene beperkt of verzwakt ten opzichte van hetgeen is bepaald in de richtlijn.

9. *Conform het arrest Simmenthal van het Hof van Justitie dienen nationale bepalingen die strijdig zijn met Unierecht buiten toepassing te worden gelaten.*

Dit vloeit voort uit het beginsel van voorrang van het Unierecht boven het nationale recht.

In casu dient artikel 57/30, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet aldus buiten toepassing te worden gelaten.

III. Toepassing in casu

10. *Verzoeker voldoet aan de voorwaarden zoals voorzien in Artikel 2 van Uitvoeringsbesluit 2022/382 van 4 maart 2022.*

Dit wordt in de bestreden beslissing niet betwist.

11. *Noch de Richtlijn, noch het Uitvoeringsbesluit voorzien dat de tijdelijke bescherming mag worden geweigerd omdat een persoon al over een verblijfsrecht beschikt in een andere lidstaat.*

In casu steunt de bestreden beslissing op een weigeringsgrond, vervat in artikel 57/30, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, die geen basis heeft in het Unierecht en bijgevolg strijdig is met zowel de Richtlijn als het Uitvoeringsbesluit.

Deze bepaling dient buiten toepassing te worden gelaten.

In het arrest nr. 277.962 vernietigde Uw Raad de weigeringsbeslissing van Dienst Vreemdelingenzaken in een gelijkaardige zaak.

Verzoeker is aldus gerechtigd op de tijdelijke bescherming in België.

IV. Schending van artikel 20 van het Handvest van de grondrechten van de EU

12. *Artikel 20 van het Handvest luidt:*

“Eenieder is gelijk voor de wet.

Dit gelijkheidsbeginsel vereist dat personen die zich in wezen in dezelfde situatie bevinden, gelijk worden behandeld en dat ongerechtvaardigde verschillen in behandeling worden vermeden.

13. *In de context van de Richtlijn tijdelijke bescherming 2001/55/EG gaat het om Oekraïense onderdanen die bescherming zoeken tegen de gevolgen van het conflict in Oekraïne.*

Alle betrokkenen zijn ontheemd uit hetzelfde conflict en vallen onder het toepassingsgebied van het Uitvoeringsbesluit, waardoor zij zich in wezen in een vergelijkbare situatie bevinden.

Artikel 57/30, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet maakt echter een onderscheid tussen Oekraïense onderdanen die rechtstreeks aanspraak maken op tijdelijke bescherming in België en Oekraïense onderdanen die reeds een ander verblijfsrecht in een andere lidstaat genieten.

Dit onderscheid heeft geen redelijke of objectieve rechtvaardiging: het beperkt de toegang tot rechten en voordelen van tijdelijke bescherming uitsluitend op basis van een administratieve situatie in een andere lidstaat.

Hiermee wordt het gelijkheidsbeginsel van artikel 20 Handvest geschonden en is de regeling onverenigbaar met de doelstelling van de Richtlijn tijdelijke bescherming om een uniforme en niet-discriminerende toegang tot bescherming te waarborgen.

14. *De bestreden beslissing schendt aldus artikel 20 van het Handvest.*

V. Besluit

15. *De motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.*

De bestreden beslissing schendt dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

De motivering van de bestreden beslissing kan geenszins afdoend genoemd worden en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is.

De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen.

Door artikel 57/30, §2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet niet buiten toepassing te laten heeft verwerende partij geen zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing genomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Om al deze redenen wenst verzoeker dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.

VI. Uiterst ondergeschikt: prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie

16. *Uiterst ondergeschikt, indien Uw Raad per impossibile zou twijfelen aan de uitlegging van artikel 11 van de Richtlijn 2001/55/EG, vraagt verzoeker om krachtens art. 267 VWEU een prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie, die luidt als volgt:*

“Dient artikel 11, lid 1 van Richtlijn 2001/55/EG aldus te worden uitgelegd dat een lidstaat de toekenning van tijdelijke bescherming mag weigeren aan een onderdaan van Oekraïne die reeds beschikt over een ander verblijfsrecht in een andere lidstaat die het uitvoeringsbesluit toepast, hoewel hij in die lidstaat geen tijdelijke bescherming geniet?”

3.2 In dit kader dient opgemerkt te worden dat verzoekende partij in haar middel de schending opwerpt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, maar dat deze bewering niet verder wordt uitgewerkt.

Op basis van artikel 39/78 *iuncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen: “*een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Bovendien heeft verzoekende partij geen enkel belang om de schending op te werpen van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen vermits de bestreden beslissing in rechte en in feite gemotiveerd werd.

Het middel is op dit vlak dan ook niet-ontvankelijk.

3.3 Waar verzoekende partij de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

3.4 De bestreden beslissing voert aan dat er op basis van artikel 57/30, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet geen machtiging tot verblijf kan toegekend worden aan verzoekende partij. Dit artikel bepaalt immers:

“§ 2. De minister of zijn gemachtigde kan de machtiging tot verblijf weigeren aan de vreemdeling die tijdelijke bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 57/29 :

1° (...);

2° indien hij gemachtigd is tot verblijf in een andere lidstaat van de Europese Unie die verplicht is om het besluit van de Raad van de Europese Unie, bedoeld in artikel 57/29, § 1, toe te passen, onverminderd de bepalingen van artikel 57/35.”

Op basis van de verklaringen van verzoekende partij en de stukken die zij voorbracht, heeft verwerende partij geoordeeld dat verzoekende partij reeds over een verblijfsrecht beschikte in Polen en derhalve niet toegelaten kon worden tot een machtiging tot verblijf.

3.5 Verzoekende partij meent dat zij wel voldoet aan de voorwaarden zoals gesteld door artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 van 4 maart 2022. Het weigeren van tijdelijke bescherming vermits men reeds beschikt over een verblijfsrecht in een andere lidstaat zou niet voorzien zijn in Richtlijn 2001/55/EG en al evenmin in het voormelde Uitvoeringsbesluit. De omzetting van deze bepalingen in het Belgisch recht zou bijgevolg foutief zijn en buiten toepassing gelaten moeten worden. Daarnaast zou deze regelgeving het gelijkheidsbeginsel schenden. De personen die aanspraak zouden willen maken op een tijdelijk verblijf zouden allen in dezelfde situatie zijn en allen omwille van het conflict met Rusland ontheemd zijn. Er zou dan ook een onderscheid gemaakt worden voor personen die zich in een zelfde situatie bevinden. De toegang tot een verblijfsrecht wordt hierdoor beperkt door de administratieve situatie in een andere lidstaat.

Uiterst ondergeschikt verzoekt verzoekende partij het stellen van een prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie.

3.6 In het kader van een aanvraag voor een verblijfsrecht komt het aan verzoekende partij toe om te bewijzen dat zij voldoet aan de voorwaarden om tot een dergelijk verblijfsrecht toegelaten te worden. Daartoe dient zij alle relevante stukken en elementen voor te brengen die het bestuur toelaten om een voldoende onderbouwde beslissing te nemen die op haar beurt dient te voldoen aan de door de wet voorziene voorwaarden. Verzoekende partij heeft bij haar aanvragen telkens de gelegenheid gekregen om alle elementen en stukken voor te leggen die zij wenste.

3.7 Artikel 2 van het Uitvoeringsbesluit 2022/382 stelt:

“1. Dit besluit is van toepassing op de volgende categorieën van personen die sinds 24 februari 2022 ontheemd zijn geraakt als gevolg van de militaire invasie door de Russische strijdkrachten die op die datum begon:

a) Oekraïense onderdanen die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne verbleven;

b) Staatlozen en onderdanen van andere derde landen dan Oekraïne die vóór 24 februari 2022 in Oekraïne internationale bescherming of gelijkwaardige nationale bescherming genoten;

c) Gezinsleden van de in punten a) en b) genoemde personen. (...)”

Het is *in casu* niet betwist dat verzoekende partij over de Oekraïense nationaliteit beschikt. Daarbij wordt er echter door verwerende partij vastgesteld dat zij wel over een verblijfsrecht beschikt in een andere lidstaat en dan meer bepaald in Polen.

3.8 Verzoekende partij volhardt doorheen haar verzoekschrift en beperkt zich grotendeels tot bijkomende verduidelijkingen of kanttekeningen bij de bestreden beslissing. Daarmee meent zij aan te tonen dat zij wel degelijk aan de voorwaarden voor het gevraagde verblijfsrecht voldoet. De persoonlijke overtuiging van verzoekende partij en het volharden hierin is echter onvoldoende om te besluiten tot een schending van de wettelijke bepalingen ter zake. Dit komt er immers op neer dat verzoekende partij de Raad tracht uit te nodigen zich in de plaats te stellen van de administratieve overheid. Nochtans is, zoals reeds aangehaald, de Raad enkel bevoegd om een wettigheidstoets uit te voeren in het kader van dergelijke beslissingen. Het is niet de bedoeling dat de Raad zich uitspreekt over de raadzaamheid van de genomen beslissing welke enkel beoordeeld kan worden in navolging van de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij. Evenmin is het de bedoeling dat de beoordeling van de Raad in de plaats zou komen van de beoordeling van de administratieve overheid wanneer zoals in dit geval een toelaatbare, gepaste en niet onredelijke beoordeling van de feiten gemaakt werd door verwerende partij.

3.9 Uit de eigen verklaringen van verzoekende partij blijkt dat zij beschikt over een verblijfsrecht in Polen. Reeds bij de eerste negatieve beslissing had zij aan verwerende partij aangegeven over een dergelijk verblijfsrecht te beschikken dat geldig zou zijn tot maart 2026. Weliswaar heeft verzoekende partij bij haar tweede aanvraag een document gevoegd waaruit zij afleidt het nodige gedaan te hebben om dit verblijfsrecht in Polen te annuleren, dan nog blijkt nergens uit dat dit ook daadwerkelijk geannuleerd werd alvorens de beweerdde einddatum van maart 2026 bereikt werd. Verzoekende partij legt overigens ook geen enkel stuk

neer waaruit zou moeten blijken welk verblijfsrecht zij nu precies heeft en in welke hoedanigheid zij dit destijds bekomen heeft. Uit het administratief dossier blijkt dat zij alleszins reeds verschillende jaren over een dergelijk recht zou beschikken.

Verzoekende partij verwijst naar een arrest van de Raad en dan meer bepaald naar het arrest met nummer 277.962 van 27 september 2022. In elk geval merkt de Raad op dat zijn arresten geen precedentenwerking hebben zodat met de verwijzing naar een arrest, dat niet werd gewezen ten aanzien van de verzoekende partij zelf, geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien is de situatie die aanleiding gaf tot dit bewuste arrest geenszins vergelijkbaar met deze van verzoekende partij en had de verzoekende partij in dit specifieke arrest duidelijk aangegeven op basis waarvan zij een verblijfsrecht had in Polen wat niet geldt voor de verzoekende partij in het huidige dossier.

3.10 De Raad stelt daarbij wel vast dat het betoog van verzoekende partij eigenlijk volledig is opgehangen aan dit beweerde Poolse verblijfsrecht en het feit dat een dergelijk verblijfsrecht er niet toe zou kunnen leiden dat er in België besloten wordt tot de afwijzing van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

De Raad stelt zich in dit kader echter de vraag naar het belang van verzoekende partij om alsnog verder aan te dringen op haar huidige vordering. Indien haar Poolse verblijfstitel enerzijds inderdaad geannuleerd zou zijn op vraag van verzoekende partij zelf, kan zij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf indienen op basis van mogelijk gewijzigde omstandigheden. Indien anderzijds deze aanvraag tot annulering niet doorlopen zou zijn, zou dit bewuste verblijfsrecht in Polen inmiddels verlopen moeten zijn. De Raad heeft geen zicht op de hoedanigheid van dit beweerde verblijfsrecht en kan dan ook enkel rekening houden met de bewoordingen van verzoekende partij zelf die beweert dat haar verblijfsrecht verlopen zou zijn.

De vernietiging van de voorliggende beslissing betekent dat de persoonlijke situatie van verzoekende partij opnieuw beoordeeld dient te worden door verwerende partij. Ter zitting merkt verzoekende partij op dat zij nog steeds belang heeft bij de gevorderde vernietiging van de bestreden beslissing vermits zij anders volledig haar aanvraag opnieuw dient te doorlopen en zij daarbij zal dienen aan te tonen dat zij op het moment van de inval van de Russische troepen in Oekraïne of onmiddellijk ervoor aanwezig was in haar land van herkomst. Deze redenering kan niet gevolgd worden vermits de aanwezigheid ter plaatse op dat moment een essentiële voorwaarde is om überhaupt tot een tijdelijk verblijfsrecht toegelaten te kunnen worden in dit kader. De Raad ziet dan ook niet in wat het praktisch nut kan zijn voor verzoekende partij om alsnog op deze procedure aan te dringen.

In overeenstemming met artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Dit belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekende partij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoekende partij bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Haar houding mag voorts het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is zij verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht. Wanneer haar belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld, moet zij daarover een standpunt innemen en het actuele karakter van haar belang aantonen (cf. RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Het beroep komt dan ook onontvankelijk voor wegens het ontbreken van het rechtens vereiste belang. Er is dan ook geen reden voorhanden voor het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europees Hof van Justitie van de Europese Unie zoals opgenomen in het verzoekschrift van verzoekende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier juni tweeduizend vijftientig door:

A. DE WILDE,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE WILDE